

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 11Csp/96/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621203586
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Červenková
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2022:6621203586.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec, sudkyňou JUDr. Katarínou Červenkovou, v spore žalobcu: B. W., K.. XX.XX.XXXX, O. S. Č.. XXX, XXX XX S., zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava-Staré Mesto, o zaplatenie 950,00 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 950,- Eur, to všetko v lehote 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, do 3 dni od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 950,-Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia. V žalobe uviedol, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 19.03.2014 k uzatvoreniu zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX a dňa 10.02.2014 k uzatvoreniu zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, ktoré z dôvodu chýbajúcich obligatórnych náležitostí, boli postihnuté sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Uvedená skutočnosť mala za následok, že žalobca ako spotrebiteľ bol povinný veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky, t.j. iba istinu poskytnutého úveru. Predmetné zmluvy okrem chýbajúcich náležitostí vykazovali aj ďalšie rozpory s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, nakoľko obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky, vytvárajúce hrubý rozpor medzi právami a povinnosťami žalobcu a žalovaného v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že žalobca ako dlžník uhradil veriteľovi finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok, došlo z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu a žalobca sa ako spotrebiteľ obrátil s poskytnutím ochrany na Okresný súd Lučenec, kde sa viedlo konanie pod sp.zn. 4C/201/2015 a domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného vo výške 3724,-Eur s príslušenstvom. Konanie bolo právoplatne skončené v prospech spotrebiteľa, a to rozsudkom Okresného súdu Lučenec, sp.zn. 4C/201/2015-335 zo dňa 08.09.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť v rozsahu III. výroku dňa 03.10.2020 a v rozsahu I. a II. výroku dňa 16.08.2021, na základe ktorého súd žalobcovi priznal titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného sumu vo výške 3724,-Eur s príslušenstvom. Rozsudok bol v rozsahu I. a III. výroku potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, pod sp.zn. 17Co/89/2020 - 422 dňa 28.07.2021.

Žalobca v žalobe poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Zb.z. o ochrane spotrebiteľa a na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 6CDo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, pričom mal za to, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť aj právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, z bezdôvodného obohatenia alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej

doložky a podobne. V prejednávacom prípade je táto podmienka podľa žalobcu splnená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Lučenec, sp.zn. 4C/201/2015 - 335 zo dňa 08.09.2020, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3724,-Eur s prísl. zo strany žalovaného. S prihliadnutím na vyššie citované rozhodnutie, ako aj samotné znenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenie, nie je podľa žalobcu potrebné skúmať a zo strany žalobcu nijako preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo v prejednávacom prípade je naplnené a potvrdené práve právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Lučenec, sp.zn. 4C/201/2015 - 335 zo dňa 08.09.2020. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Žalobca má za to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a následne sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacoval, čím výrazne zasiahol do majetkovej stability spotrebiteľa ako aj jeho rodiny a toto vyústilo do ďalších zbytočných a časovo aj psychicky náročných konaní pred všeobecným súdom, v ktorom súd právoplatne deklaroval porušenie práv spotrebiteľa v dôsledku už vyššie zmieneného, ako aj z dôvodu výrazného zásadu do majetkových pomerov spotrebiteľa. Na základe týchto skutočností si žalobca uplatnil finančné zadosťučinenie vo výške 950,-Eur.

2. Okresný súd Lučenec na základe skutočností tvrdených v žalobe a pripojených listinných dôkazov, vydal vo veci dňa 22.09.2021 platobný rozkaz, pod sp.zn. 11Csp/96/2021 - 55, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Voči vydanému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru už samotné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Podľa žalovaného cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany príslušného práva v prípadoch, v ktorých sa zistili, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen jeho deklaráciu. Žalovaný má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne a tiež je toho názoru, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla, preto priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žalovaný považuje za spornú aj samotnú výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia, nakoľko ju žalobca nijako relevantne neodôvodnil a jej výška určite nie je primeraná. Žalovaný má za to, že všetky predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne a nepostačuje naplnenie len niektorého z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „ primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo-právneho vzťahu. Žalovaný má za to, že žalobcu nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo-právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožnil sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ - žalobca neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

3. Žalobca vo svojej replike zotrval na podanej žalobe, ako aj dôvodoch v nej uvedených. Uviedol, že považuje tvrdenia žalovaného za zavádzajúce, nakoľko zákon nikde nedefinuje ako podmienku vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie, skutočnosť deklarovanú žalovaným „ Porušenie práva nie je už možné napraviť inak“. Má za to, že tvrdenie žalovaného o tom, že právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi patrí, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak, je priamo v rozpore s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/207 Zb.z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko v zmysle tam stanovených podmienok sa na vznik takéhoto práva explicitne vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde, ktorá predchádza vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, kde pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo

povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, zruší rozhodcovský rozsudok, určí neprijateľnú zmluvnú podmienku a podobne. Ak by sa nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia mal odvíjať od okolností na aké poukazuje žalovaný (že porušenie práva nebolo možné napraviť inak, teda v konaní, ktoré predchádzalo konaniu o nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia by spotrebiteľ nebol úspešný, napr. z dôvodu premlčania jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia), nebol by tak naplnený jeden zo základných predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a síce úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde. Podľa žalobcu jedinou podmienkou pre úspešné uplatnenie práva na finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde, ktoré žalobca preukázal. K výške uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia žalobca poukázal na to, že jediným kritériom jeho posúdenia je primeranosť k porušeniu práv spotrebiteľa a tá je daná do dispozície súdu. Suma primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú si žalobca ako spotrebiteľ uplatnil vo výške 950,-Eur, podľa žalobcu nedosahuje ani len zďaleka sumu o ktorú sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil žalovaný. Z tohto dôvodu sa žalobcovi suma primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré si uplatňuje žalobca, zdá primeraná a má za to, že podlieha posúdeniu zo strany súdu. V závere svojho vyjadrenia žalobca konštatuje, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou požadovaného nároku zo strany súdu, v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Zb.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorými sú :

- 1/ žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa, čo bolo jasne preukázané,
- 2/ zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva ako povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa - rozhodnutie Okresného súdu Lučenec, sp.zn. 4C/201/2015 - 335 zo dňa 08.09.2020,
- 3/ spotrebiteľ musel porušenie práva úspešne uplatniť na súde, o čom svedčí vyššie uvedené rozhodnutie
- 4/ právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá - v prejednávanom prípade je týmto subjektom žalovaný ako veriteľ, ktorý sa tohto porušenia voči spotrebiteľovi dopustil.

4. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 16.03.2022, ktorého sa žalovaný nezúčastnil, svoju neúčasť písomne ospravedlnil, pričom zároveň súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti.

Prítomný právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe, pričom v plnom rozsahu odkázal na všetky svoje doterajšie písomné podania. K primeranosti finančného zadosťučinenia uviedol, že výška uplatneného nároku predstavuje iba minimálnu časť oproti sume bezdôvodného obohatenia, ktorá je akýmsi rozsahom porušenia práva žalobcu a zároveň podotkol, že v prípade uzatvárania úverovej zmluvy medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom išlo v prípade dlžníka o obzvlášť zraniteľnú osobu, o osobu dôchodcu, pri ktorej aj napriek tomu žalovaný využil rozličné nekalé obchodné praktiky a neprijateľné zmluvné podmienky a snažil sa získať majetkový prospech, ktorý niekoľkonásobne prevyšoval sumu poskytnutých finančných prostriedkov. Právny zástupca žalobcu uviedol, že v súvislosti s konaním, ktoré predchádzalo konaniu o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia, bola žalobkyňa poškodená najmä na svojich majetkových právach. Išlo o osobu v dôchodkovom veku, kde jediným jej príjmom bol starobný dôchodok a z tohto dôchodku musela uhrádzať jednotlivé splátky žalovanému aj napriek tomu, že si žalovaný musel byť vedomý, že na ne nárok nemá a neustále žalobkyňu vyzýval na ich úhradu. Neskôr si svoje údajné pohľadávky od žalobkyne aj aktívne vymáhal, a to počas celého konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré predchádzalo tomuto konaniu. Právny zástupca poukázal na skutočnosť, že žalovaný žiadal od žalobkyne vydanie celého plnenia aj napriek tomu, že okresný súd rozhodol a posúdil úver ako bezúročný a bezpoplatkový, a teda aj napriek tejto skutočnosti žalobca požadoval od žalobkyne splátky úveru v plnej výške aj počas prebiehajúceho odvolacieho konania. Po právoplatnom skončení konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, kde krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu o uloženie povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie, si žalovaný dobrovoľne túto povinnosť nesplnil a žalobkyňa bola nútená aj cestou výkonu rozhodnutia v exekučnom konaní sa svojich finančných prostriedkov domáhať. Právny zástupca žalobkyne v závere poukázal na to, že k dobrovoľnému plneniu zo strany žalovaného nedošlo nie len v tomto prípade, ale má zo svojej praxe skúsenosť, že obdobne sa správa žalovaný aj v ďalších takmer 99% prípadoch, kde sa musí spotrebiteľ cestou výkonu rozhodnutia domáhať už právoplatne uložených povinností žalovanému uhradiť neoprávnene získané finančné prostriedky.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi súčasť spisu: žalobou, odporom k vydanému platobnému rozkazu, vyjadreniami sporových strán a pripoj. spisom tunajšieho súdu 4C/201/2015, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav:

6. Z písomných podaní strán sporu a pripojeného spisu tunajšieho súdu 4C/201/2015 súd zistil, že žalobca ako dlžník uzavrel so žalovaným ako veriteľom dňa 10.2.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške 3500.-Eur a dňa 19.3.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške 350.-Eur. Žalobou podanou na tunajšom súde sa žalobca v konaní 4C/201/2015 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 3724,-Eur spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania, počnúc od 22.05.2015 do zaplatenia. Okresný súd Lučenec rozsudkom zo dňa 08.09.2020 žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal k úhrade sumy 3724,-Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3724,-Eur od 24.05.2015 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti uplatneného úroku súd žalobu zamietol. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom Banská Bystrica sp.zn.17Co/89/2020 - 422.

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu v konaní 4C/201/2015-335 súd zisťuje, že vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru o tom, že žalobca uzavrel zmluvu o úvere ako fyzická osoba- nepodnikateľ a predmetný právny vzťah preto súd posudzoval ako vzťah spotrebiteľský. Zmluvnými stranami spotrebiteľskej zmluvy boli na jednej strane dodávateľ - spoločnosť Pohotovosť s.r.o. (žalovaný), ktorej predmetom činnosti je aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a na druhej strane žalobca, fyzická osoba-nepodnikateľ. Po preskúmaní obsahu oboch zmlúv o úvere uzavretých účastníkmi konania súd dospel k záveru, že zmluvy neobsahujú zákonom vyžadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko zmluvy o úvere v časti podpísanej stranami sporu neobsahujú údaje o termíne konečnej splatnosti úveru, neobsahujú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov, ani termíny splátok, istiny úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch súd považoval poskytnuté úvery za bezúročné, bezpoplatkové, v dôsledku čoho vznikla žalobkyni ako dlžníčke povinnosť vrátiť žalovanému ako veriteľovi iba istinu poskytnutých úverov, bez úrokov a poplatkov. Z titulu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 10.02.2014 vznikla žalobkyni povinnosť vrátiť žalovanému sumu 3500.-Eur, pričom vrátila sumu 6894,-Eur, čím jej vznikol preplatok 3394,-Eur. Z titulu úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 19.03.2014 vznikla žalobkyni povinnosť vrátiť žalovanému sumu 350,-Eur, pričom vrátila 680,-Eur, čím jej vznikol preplatok 330,-Eur. Celkový preplatok žalobkyne predstavoval sumu 3724,-Eur, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať, nakoľko išlo o majetkový prospech, ktorý získal plnením bez právneho dôvodu.

7. Rozsudok Okresného súdu Lučenec bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/89/2020 - 422 zo dňa 28.07.2021 ako vecne správny. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.08.2021.

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Zb.z. o ochrane spotrebiteľa a zmene zákonov o priestupkoch, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

9. Podľa § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Zb.z. o ochrane spotrebiteľa a zmene zákonov o priestupkoch, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. 1)

Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Zb.z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. 1)

11. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaných zákonných ustanovení a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy, čo ustálil už okresný súd v predchádzajúcom konaní sp.zn. 4C/201/2015, ktorý vyhodnotil, že žalobca pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania je aj poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov. Zákonodarca za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom ako ekonomicky silnejším subjektom, na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa, zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať. Súd v konaní sp.zn. 4C/201/2015 podrobil obe úverové zmluvy súdnej kontrole, či spĺňajú zákonom požadované náležitosti a ako už bolo vyššie konštatované, vyhodnotil obe úverové zmluvy ako bezúročné a bezpoplatkové, v dôsledku čoho zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi. Podľa § 194 ods. 2 C.s.p. súd prihladol na vydané rozhodnutie v konaní sp.zn.4C/201/2015, ako aj na potvrdzujúci rozsudok krajského súdu 17Co 89/2020 - 422.

12. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia, v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Zb.z. o ochrane spotrebiteľa, alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú najmä predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu, uvedený nárok je daný vtedy, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Obč. zákonníka a tiež zákon o spotrebiteľských úveroch. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu, založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

13. Inštitút finančného zadostučinenia je prostriedkom slúžiacim k reparácii ujmy spotrebiteľa vzniknutej porušením povinností dodávateľa; jeho výška zákonom určená nie je; z pojmu primerané finančné zadostučinenie je možné vyvodiť, že jeho výška bude závislá od konkrétnych okolností každého prípadu; nárok na primerané finančné zadostučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch (napr. náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia a pod.) a jeho výška má byť úmerná len rozsahu a významu porušenia povinností dodávateľa; nárok vzniká proti porušiteľovi práva spotrebiteľa; jedným predpokladom, ktorý citované ustanovenia zákona vyžaduje je, aby spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinností uplatnenej týmto zákonom a osobitnými právnymi predpismi; pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétne nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo z výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve; žiadnu inú podmienku t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

14. Súd konštatuje, že žalovaný porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, resp. porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 4C/201/2015 porušenie svojich práv, resp. porušenie povinností žalovaného, keď súd posúdil zmluvy o úvere uzavreté medzi stranami sporu ako bezúročné a bezpoplatkové z dôvodu chýbajúcich obligatórnych náležitostí vyžadovaných zákonom 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia žalobcovi. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, že v prejednávanej spore nebol daný základ, ani výška uplatneného nároku žalobcu. Základ nároku žalobcu je daný úspechom v spore vedenom pod sp.zn. 4C/201/2015, ktorého výsledok bol pre súd v tomto konaní záväzný a musel z neho vychádzať bez

možnosti prehodnocovania dôvodov pre posúdenie úveru poskytnutého žalobcovi zo strany žalovaného za bezúročný a bezpoplatkový. Nakoľko žalobca v tomto konaní úspešne uplatnil svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, boli zároveň splnené aj zákonné podmienky na vznik nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie podľa 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z.

Právo na primerané finančné zadosťučinenie totiž nemožno viazať len na právoplatné rozhodnutie vo veci porušenia práva, alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi, keďže takéto právne posúdenia nevyplývajú z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Už samotné rozhodnutie o vydaní bezdôvodného obohatenia je preto potrebné považovať za konkrétny nárok z porušenia práva, alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 odsek 5 zákona č.250/2007 Z.z., aj s poukazom na vyššie citovaného rozhodnutie Najvyššieho súdu SR číslo 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019.

15. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil jednak intenzitu porušenia spotrebiteľských práv a tiež časový aspekt závažného konania žalovaného, ktorý už od uzatvorenia zmluvy žiadal od žalobcu platby, na ktoré nemal nárok, a to aj po rozhodnutí prvostupňového súdu v konaní sp.zn. 4C/201/2015, ktorý zmluvy o úvere posúdil ako bezúročné a bezpoplatkové, dokonca aj počas prebiehajúceho odvolacieho konania. Následne napriek rozhodnutiu krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu o uložení povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyňi, si žalovaný dobrovoľne súdom uloženú povinnosť nesplnil a žalobkyňa bola nútená sa domáhať svojho práva v exekučnom konaní. Z činnosti súdu je pritom známe, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného, pričom zohľadnil tiež skutočnosť, že spotrebiteľ musel brániť svoje práva podanou žalobou na súde o vydanie bezdôvodného obohatenia proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Rovnako súd prihliadol aj na výšku bezdôvodne a neoprávnene požadovanej sumy žalovaným od žalobcu, ktorá predstavovala 3724,-Eur a s poukazom na všetky vyššie uvádzané kritériá je toho názoru, že žalobcom požadovaná suma 950,- Eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a pritom má odradiť dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov, preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. O náhrade trov konania strán sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a to na základe zásady úspechu. Žalobca mal vo veci úspech v plnom rozsahu, preto mu súd voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci.

Odvolanie je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na trovy toho, kto odvolanie podal.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.